

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 1620 van 10 september 2007
in de zaak X/IIde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Russische nationaliteit op 22 juni 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 23 mei 2007 houdende weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2007.

Gehoord het verslag van de eerste voorzitter G. DEBERSAQUES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. De verzoekende partij verklaart zich voor een tweede maal vluchteling op 11 mei 2007. Op 23 mei 2007 neemt de verwerende partij de thans bestreden beslissing tot weigering van in overwegingneming van deze tweede vluchtelingenverklaring. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Overwegende dat betrokkenen op 23/11/2006 een eerste asielaanvraag indiende bij de dienst vreemdelingenzaken die werd afgesloten met een bevestigende beslissing ‘weigering van verblijf’ door het Commissariaat - Generaal voor Vluchtelingen en staatlozen; betrokkene een tweede asielaanvraag heeft ingediend bij DVZ waarbij zij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst; betrokkenen contact zou

hebben gehad met een neef van haar vader; aan de verkregen informatie van deze niet-objectieve bron geen bewijskracht kan worden gehecht; betrokkenen geen enkel begin van bewijs voorlegt die deze informatie kan staven en haar verklaringen op een adequate manier kan beoordelen; de door betrokkenen voorgelegde documenten een rijbewijs en een geboorteakte betreffen die op zich niet van die aard zijn haar vluchtmotieven hard te maken; betrokkenen zich niet heeft aangeboden bij het CGVS wegens ziekte doch in de mogelijkheid was dit te melden ten einde een nieuwe oproeping te ontvangen; geen nieuwe elementen aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij die had kunnen voorleggen;”

1. De verzoekende partij voert in een enig middel “machtsoverschrijding en manifest gebrek aan motivering en kennelijke appreciatiefout” aan wat volgens haar “een schending uitmaakt van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”. Na het aanhalen van de regelgeving, de verwijzing naar de “vaste rechtspraak van de Raad van State” en het aanhalen van juridische precedenten, zet zij ter adstruering van het middel uiteen wat volgt:

“[...]Dat de eiseres twee identiteitsdocumenten heeft voorgelegd die zij pas heeft verkregen na het afsluiten van haar eerste asielaanvraag, wat trouwens niet wordt betwist door de tegenpartij, maar daarnaast heeft zij ook vermeld dat zij informatie heeft verkregen van een neef van haar vader ; dat deze verkregen informatie ook dateert van het afsluiten van eerste asielaanvraag;

Dat de eiseres deze informatie en de voorlegde documenten niet had kunnen aanbrengen in het kader van haar eerste asielaanvraag, zodat er geen betwisting kan zijn over het nieuwe karakter van deze aangebrachte elementen in het kader van de tweede asielaanvraag;

Dat de tegenpartij daarom zich heeft beschuldigd aan machtsoverschrijding door te oordelen dat de verkregen informatie van een niet-objectieve bron geen bewijskracht kan hebben omdat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de bevoegdheid heeft om iets anders te beoordelen dan de "nieuwigheid" van de elementen aangebracht in het kader van de tweede asielaanvraag die niet zijn aangebracht in het kader van de eerste asielaanvraag;

Dat gelet op deze elementen er geen betwisting kan zijn over het feit dat de eiseres wel degelijk nieuwe documenten heeft voorgelegd, die zij niet had kunnen voorleggen in het kader van haar eerste asielaanvraag en dat zij tevens informatie heeft verkregen van een neef van haar vader, waarover zij nog niet beschikte tijdens de loop van haar eerste asielaanvraag;

Dat de tegenpartij zich daarom heeft schuldig gemaakt aan machtsoverschrijding en schending van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;

Dat de bestreden beslissing daarom moet worden nietigverklaard;

Dat er tevens de aandacht moet worden op gevestigd dat de eiseres niet de mogelijkheid heeft gehad om haar asielmotieven uiteen te zetten voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatslozen in het kader van haar eerste asielaanvraag, omdat zij geen gevolg heeft kunnen geven aan de oproeping voor het gehoor ;

Dat zij een medisch attest heeft gestuurd aan de Commissaris-generaal maar dat desondanks een bevestigende beslissing van weigering van verblijf is genomen omdat zij geen schriftelijke uiteenzetting van haar asielmotieven heeft opgestuurd binnen de door de oproeping vastgestelde termijn;

Dat zij aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatslozen een brief heeft gericht om te vragen haar dossier terug te heropenen, omdat zij niet tijdig haar schriftelijke asielmotieven heeft opgestuurd omwille van het feit dat de Russische tolk die haar asielrelaas opgesteld in het Russisch moest vertalen, dit heeft nagelaten tijdig te doen (stuk 5);

Dat desondanks de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatslozen heeft geweigerd om het dossier van de eiseres te heropenen (stuk 6);
Dat het verloop van de procedure voor de eiseres des te schrijnend is nu er talrijke Tsjetsjeense vluchtelingen het statuut van vluchteling verkrijgen, gelet op de ernstige mensenrechtenschendingen die er op systematische wijze worden begaan door de Russische overheden en waar de Tsjetsjeense bevolking het slachtoffer van is;
Dat de eiseres bovendien heeft aangetoond met haar identiteitsdocumenten dat zij wel degelijk van Tsjetsjeense origine is ;
Dat het UNHCR reeds heeft aanbevolen om personen van Tsjetsjeense origine die in Tsjetsjenië verbleven voor zij hun land verlieten ofwel het statuut van vluchteling te geven of op zijn minst een subsidiaire beschermingsstatus, zoals de brief van raadsman van de eiseres aan de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt (stuk 4);
Dat de eiseres daarom gebruik te maken van het recht om haar asielaanvraag behandeld te zien door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatslozen, zeker nu zij nieuwe documenten heeft verkregen en nieuwe informatie die zij niet heeft kunnen voorleggen in het kader van haar eerste asielaanvraag;"

2.2. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij een schending aanvoert van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort als Vreemdelingenwet). Die bepalingen hebben betrekking op de voorwaarden voor het verkrijgen van de vluchtelingen-, respectievelijk subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij beperkt zich ter zake tot het summier aanhalen van deze bepalingen die zij geschonden acht, zonder aan te duiden op welke wijze zij door de bestreden beslissing zouden worden geschonden. De verzoekende partij ondersteunt haar grief geenszins met concrete en pertinente gegevens, zodat het enig middel, wat de voormelde artikelen betreft, niet ontvankelijk is (cfr. R.v.St., nr. 163.610, 16 oktober 2006). Daarnaast moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motivering aan. De kritiek die de verzoekende partij ter zake heeft valt evenwel samen met haar grief betreffende de miskenning van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegeronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of

situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan in de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (R.v.St., nr. 143.020, 13 april 2005; R.v.St., nr. 143.021, 13 april 2005). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar op de inhoud ervan (R.v.St., nr.163.610, 16 oktober 2006). De elementen die de verzoekende partij in haar tweede asielaanvraag heeft aangebracht (namelijk twee documenten zijnde een rijbewijs en een geboorteakte en het contact met een neef van haar vader) kunnen weliswaar “nieuw” zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvraag (R.v.St., nr. 143.020, 13 april 2005). De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bewijslast terzake ligt nochtans bij de verzoekende partij (R.v.St., nr. 163.610, 16 oktober 2006). Er wordt door de verzoekende partij niet aangetoond dat zij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling, heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Hieruit volgt dat haar kritiek dat de dienst Vreemdelingenzaken niet de bevoegdheid zou hebben om iets anders te beoordelen dan de “nieuwigheid” van de aangebrachte elementen, niet dienend is daar zij er niet in is geslaagd aan te tonen dat de door haar aangevoerde “nieuwe gegevens” “nieuwe elementen” zijn in de zin van de genoemde wetsbepaling. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. Tot slot is de kritiek gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van de eerste asielaanvraag, niet pertinent als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven zodat aangevoerde bepalingen niet geschonden zijn. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 10 september 2007 door:

dhr. G. DEBERSAQUES, eerste voorzitter van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen,

mevr. F. DE BOCK toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. DE BOCK

G. DEBERSAQUES

